

10 страници! 5 романа, — 3 отъ тѣхъ въ картини!

Весела Дружина

10
БРОЙ
2 лева

Год. IX. 18. XI. 194

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

РЕДАКТОРИ: А. РАЗЦВѢТНИКОВЪ, Е. КОРАЛОВЪ И Ц. ЦВѢТАНОВЪ
Год. абонам. 60 лв. • Адресъ: А. ХИТЛЕРЪ № 66. Тел. 4-18-41 — София. Пош. чекова с-ка 722

Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на просв. (окр. № 2815 отъ 27. X. 1937)

УМНА ГЛАВА

Весела приказка отъ Ас. Разцвѣтниковъ

Отишелъ Глупчо на пазаръ. Видѣлъ тамъ много нѣща. Видѣлъ и единъ селянинъ отъ тѣхното село. Селянинътъ продавалъ хубаво гересто пѣтленце. Много се харесало пѣтлето на Глупчо. Но нѣмалъ пари да го купи, та когато селянинътъ се заприказвалъ, Глупчо грабналъ бързишкомъ пѣтлето и го мушналъ въ пазвата си.

Обърналъ се следъ малко селянинътъ, завайкалъ се, затършувалъ. Нѣма пѣтлель, нѣма дяволъ.

По едно време пѣтлето шавнало въ Глупчовата пазва: кукуригу-у-у! Херата си гледали работата и никой не обърналъ внимание. Но Глупчо се уплашилъ, та рекълъ да види, дали не сж чули.

— Вие чухте ли нѣкое пѣтле да кукурига? — попиталъ той гузно херата, които били край него.

— Не сме.

— И азъ не съмъ чувалъ, — успокоилъ се Глупчо.

Ала стопанинътъ на пѣтлето видѣлъ пазвата му и се досѣтилъ.

— Чакай, ще те изцѣря азъ тебе довечера!

*

Тръгнали надвечеръ да си отиватъ. Селянинътъ настигналъ Глупча, заприказвалъ го, сдружили се. Вървѣли, вървѣли — уморили се. Взело да се стъмнява.

— Дали можемъ стигна преди изгрѣвъ въ село? — попиталъ селянинътъ.

— Май че не ще бжде. Далечно е,

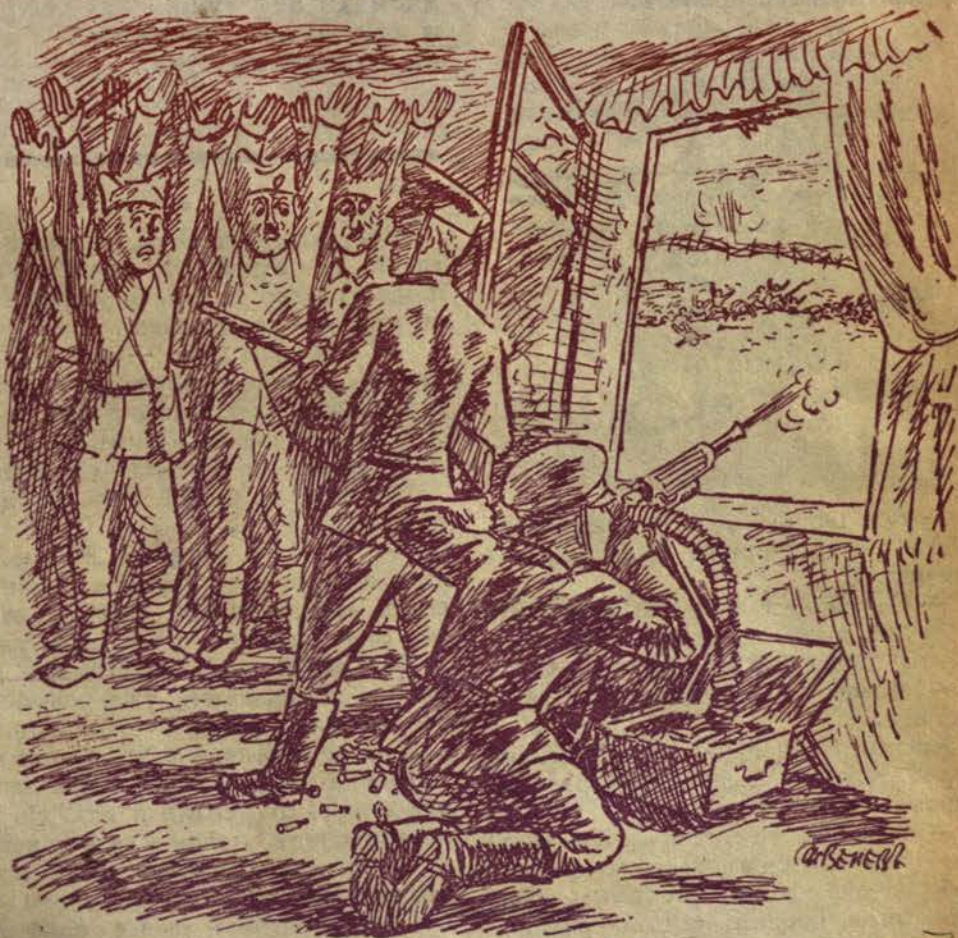
— Ами знаешъ ли какво? — поделъ пакъ селянинътъ. — Яхайде да се носимъ. Азъ ще те нося дорде пропѣятъ пѣтлитѣ. А следъ това ти мене. Искашъ ли?

— Искамъ.

Яхналъ Глупчо селянина и си мислѣлъ: „Ехъ, че го излъгахъ! Дорде пропѣятъ пѣтлитѣ, ще стигнемъ комай въ село“.

Ала щомъ изменили стотина крачки,

Продължава на стр. 2

ГВАРДЕЙЦИ

Разказъ отъ Илия Мусаковъ

Да се проникне задъ неприятелскитѣ линии всѣкога е било трудно, а презъ Свѣтовната война почти невъзможно. Все пакъ нашитѣ храбри войници не единъ пжтъ извършваха такива подвизи. Такъвъ бѣше случая и съ ефрейтора Никола Павловъ отъ Лейбъ Гвардейския коненъ полкъ презъ 1916 година въ Добруджа.

Нашитѣ войски приближаваха гр. Кюстенджа, но противникътъ се бѣше здраво укрепилъ и широкитѣ телени мрежи се простираха отъ Дунава до Черно море, за да преградятъ пжтя имъ на северъ.

Всички опити да се пробие позицията на противника не даваха резултати. Тогава се реши да се направи опитъ за проникване задъ укрепената

неприятелска линия. Да извърши това се нае ефрейтора Никола съ още нѣколко конника—гвардейци.

Една сутринъ още въ тъмно малката група конници потегли на северъ, като се движеше по самия пѣсъкъ на морето, така че копитата на конетѣ се плискаха отъ вълнитѣ. Тукъ нѣмаше телена мрежа, но на стръмния брѣгъ имаше ромънска картечница и, ако нашитѣ конници бѣха подушени, мжно щѣха да се спасятъ...

Шумътъ на вълнитѣ, обаче, заглуши тропота на конскитѣ копита и храбритѣ гвардейци скоро се намѣриха задъ гърба на сънливитѣ защитници на лѣтовището Тузла. Въ дрезгавината на зараждащия се день тѣ се намѣриха

Продължава на стр. 3